

En mærkelig Guds- tjeneste.

Ad en Bro, der fra Aaboulevarden fører over den gamle Ladegaardsaa, som nu ellers er næsten helt forsvunden, kommer man til en lille ejendommelig Kirke. Over Indgangsdøren findes en Fremstilling af Jesu Helbredelse af det døvstumme Barn, idet han ind i dets Øre siger: „Effata — luk dig op“.

Det er Kirken for døvstumme.

Det indvendige af den ligner i det væsentlige det indvendige af andre Kirker. Men alt er indrettet med det for Øje, at man fra alle Pladser i Kirken kan se den, der taler oppe ved Alteret, hvor et Kateter gør Tjeneste som Prædikestol. Derfor er Gulvet skraat som paa et Teater: højt ved Indgangsdøren og lavt ved Alteret.

Der skal begyndes Kl. 10. Men det synes, som om det er Skik at lade et Kvarter gaa over Tiden. Imidlertid samles Menigheden, der gør et saare ejendommeligt Indtryk. Vi kender jo saa godt fra alle Møder, at de tidlig ankomne nødvendigvis skal hviske til og smaapaspiare med hinanden. Dette sker ogsaa her, men uden at en Lyd høres, altsaa med Fingersprog og Gestikulationer. Og disse sidste er meget livlige: Ansigtsmusklen spiller aabenbart en meget stor Rolle for den gensidige Forstaaelse og Tankudveksling. Man faar i det hele Indtryk af at være mellem livlige, glade og — anekdotiske Mennesker.

Da Præsten kommer ind, rejser alle sig op, hvad der vist iøvrigt kommer af, at de første Rækker er besat med Elever fra Døvstummeinstituttet, og de er jo vant til at rejse sig, naar „Læreren“ kommer. Indgangsbønnen — den sædvanlige Indgangsbøn — bedes af Klokkeren, der er døvstum og — det mærker man let — nyder stor Anseelse i Menigheden. Han holder Bønnebogen i den ene Haand og gangiver Bønnens Ord paa Fingersprog med den anden Haand. Alle i Menigheden ser paa ham og kan aabenbart fuldstændig følge med. Iøvrigt har de jo ogsaa Teksten i deres Salmebog.

Man vil undres ved at høre, at der derefter „synges“ en Salme. Men vitterlig sker det. Det gaar saaledes til: Salmens Nummer i Salmebogen kan enhver se paa Væggen som i andre Kirker, og Salmebøger ligger til Brug for alle de tilstedeværende. Klokkerens Hustru spiller nu Salmens Melodi paa et lille Orrel, og de faa ikke døvstumme ~~lyde~~ med, medens Præsten

ved Gestikulation og tildels Fingersprog antyder de Ord, der synges, saa enhver kan være klar over, hvor „man er“ i Salmen. Det antages, at der derefter kommer en vis Rytme ind i Bevidstheden hos de døvstumme — en Rytme, der dog sikkert kun er meget svag og uklar.

Derefter læser Præsten, der ikke er døvstum, Evangeliet op, prædiker — alt paa Fingersprog —, og efter en ny Salme sluttet Gudstjenesten af den døvstumme Klokker med den sædvanlige Slutningsbøn.

Om Eftermiddagen er der atter Gudstjeneste. Men den er af en anden Art og tilsyneladende mindre søgt. Ved den tales der. Indgangs- og Slutningsbønnen læses med Ord, ikke af Klokkeren, men af en anden døvstum, der har lært at tale. Ordene er klare og tydelige; men helt almindelig Tale er det selvfølgelig ikke. Taleren kan jo ikke høre sig selv. Ogsaa Præsten prædiker, og paa Mundens Bevægelser, der kan understreges ved kraftig Gestikulation, kan Tilhørerne se, hvad han siger, saa at de kan følge med Foredraget.

egs.